

James en Rudy II

De ontvoering
De Noordpool
Het rioolgeheim

Henk Voets

Speciaal voor Roëna, Danique, Vinnie, Annemiek en
Maarten!

*Voor de leeftijden 3 t/m 9 jaar en voor iedereen die
fantasie heeft.*

*Eerder verscheen ook: De gestolen brommer, de
luchtballon en de invaljuf*

(zie internet: boeken Henk Voets)

Tekst en illustraties: Henk Voets

ISBN: 9789463986045

JamesenRudy©2020

EVEN VOORSTELLEN

James woont samen met zijn moeder in een klein dorpje ergens in Drenthe, hij heeft een goede vriend die Rudy heet. Het gebeurt heel vaak dat Rudy bij James slaapt, ze zitten op school ook in dezelfde klas. Samen beleven ze heel veel avonturen, ze zijn bijna nergens bang voor. Zo hebben ze op zolder een grote luchtballon waar ze regelmatig mee wegvliegen, ze laten een vliegende auto maken en James heeft een mooie brommer. Hun huis is een twee onder één kap en ligt aan een normale straat met veel meer huizen.

Vlakbij hun huis ligt een groot bos en een zandweg die naar een klein huisje leidt. Het huisje heeft een laag puntdak, een hoge schoorsteen en een soort gevangenis ernaast.

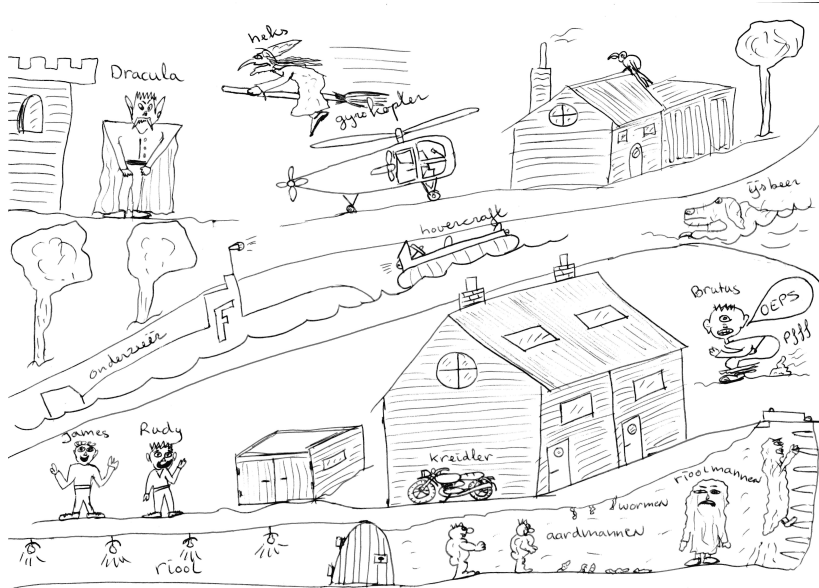
In dat huisje woont de heks, ze heeft een akelige heksenstem. Er liggen allemaal toverstokken begraven rondom haar huisje, want ze raakt er wel vaak eentje kwijt. In het begin heeft ze een hekel aan kinderen, maar zodra ze daar wat langer mee omgaat, kan ze je beste vriendin worden. Ze woont daar niet alleen, Herman die

langer dan twee meter is, dom maar wel beresterk, woont bij haar in. Hij doet alles wat de heks zegt, hij vindt het heel erg leuk om bij de heks te wonen. Herman heeft een gyrokopter, waarmee hij als helikopter kan vliegen en als vliegtuig, het mooie is dat de propellers namelijk kunnen kantelen. Herman heeft een onnozele zware stem.

Dan is er nog de “nicht van de heks” die helemaal in Brazilië woont, in een soort kasteeltje met een hele grote tuin. De “nicht van de heks” is eigenlijk veel aardiger dan de heks die bij James woont. Ook zij woont niet alleen, zij heeft Brutus, hij is ook oliedom, maar ook heel anders, omdat hij maar één oog heeft in het midden boven zijn neus. Zodra Brutus nerveus of bang wordt, moet hij altijd poepen (en niet een klein beetje). Hij heeft ook een huisdier, dat is een kleine dinosaurus, Tintin genaamd.

In het dorp woont de politieman Arie, die een goede vriend is van James en Rudy, want in bijna elk avontuur hebben ze wel de hulp nodig van Arie. Hij is niet zo groot, wel dik. Arie woont in het politiebureau, dat is handig als er boeven zijn. Arie heeft een zware hese stem die bij het voorlezen wel moet worden nagedaan.

Vanzelf komen we aardmannen, rioolmannen, trollen, vampiers, ijsberen en vele andere rare snuiters tegen.

De ontvoering

INHOUDSOPGAVE

- 1 LOGEREN BIJ JUNIOR
- 2 DE ONVERWACHTE REIS
- 3 TRANSSEYLVANIË
- 4 DE LANDKAART
- 5 HET HUIS VAN GRAAF VLADIMIR DRACULA
- 6 DE OOMS VAN JUNIOR
- 7 DE WATERPUT
- 8 ANTOINETTE
- 9 HULP VAN DE HEKS
- 10 PIOTR EN VLAD
- 11 DE TOVENAAR
- 12 BERGKRISTAL
- 13 BROERS OPGESLOTEN
- 14 ONTKNOPING

1 LOGEREN BIJ JUNIOR

Nu de invaljuf was ontmaskerd en hun gewone juf weer les gaf, hadden James en Rudy eindelijk tijd om eens af te spreken met Junior. Junior had enorm goed geholpen om de invaljuf te ontmaskeren. Zo veranderde hij zich een aantal keer in een vleermuis, waardoor hij hielp om het raadsel rond Cornelia op te lossen.

Wel zagen James en Rudy er een beetje tegenop om zijn vader, die vampier was, te ontmoeten. Junior had verteld dat zijn vader bloed dronk van varkens. Hij ging elke week met zijn auto naar de slachterij, daar kreeg hij tegen betaling varkensbloed. Thuis vroom hij het bloed in zodat hij weer een maand vooruit kon. Hij dronk het steeds minder; zijn doel was om net zoals Junior op een dag geen bloed meer nodig te hebben om te leven. Maar, aangezien het best moeilijk voor hem was en hij afkickverschijnselen kreeg, nam hij elke dag een aantal druppels bij zijn eten. Op deze manier ging het best wel goed. Hij oefende ook met zonlicht. Nu kon de vader van Junior al een halve dag buiten zijn, zelfs in de zon. Normaal gesproken hielden vampiers niet van zonlicht, dus dit was al heel bijzonder.

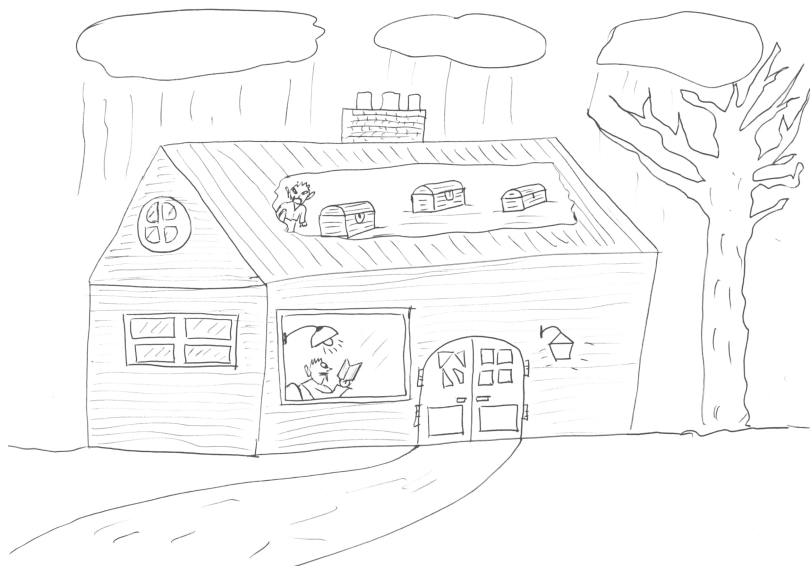
Het was woensdagmiddag toen James en Rudy bij Junior hadden afgesproken. Het huis lag een beetje afgelegen aan de rand van het dorp. Het was een oude notariswoning die wel dertig jaar had leeggestaan. Niemand durfde het huis te kopen, omdat er werd beweerd dat het was behekst. Altijd hing er een grote donkere wolk boven het huis, zelfs in de zomer. Ook nu James en Rudy vlakbij het huis waren begon het ineens te regenen. 'Getverderrie, wat een rotweer', zei Rudy. Het vreemde was, dat het bij de burenen niet regende, heel merkwaardig dus.

'Welkom, welkom', zei de papa van Junior overdreven, 'ik heb zoveel over jullie gehoord, wat leuk dat ik jullie eindelijk zie en misschien even kan proeven?'

'Papa, doe niet zo stom', zei Junior meteen. Hij wilde niet dat zijn vader het allemaal verpeste. 'Ok, ok, mijn huis is jullie huis, jullie mogen overal gaan kijken, maar, blijf uit de buurt van de zolder, daar dwalen de geesten', zei de vader van Junior streng. Hij liet de jongens met rust en ging in de woonkamer een boekje lezen. Wel keek hij af en toe uit zijn ooghoeken naar James en Rudy.

'Wat zullen we gaan doen?', vroeg Junior. Eigenlijk wisten de jongens al waar ze naar toe wilden, de zolder natuurlijk, daar mochten ze immers niet komen. Ze moesten een list verzinnen om ervoor te zorgen dat Juniors vader niet op zoek ging. 'Papa, we gaan naar mijn kamer, even gamen ok?', zei Junior, terwijl ze al op de trap stonden. Junior wist dat zijn vader een hekel had aan computerspelletjes, dus daar zouden ze zeker geen last van krijgen. De jongens wachtten een paar minuten om te horen of de vader naar boven kwam, maar het bleef stil. Omdat Junior ook nog nooit op de zolder was geweest en hij twee geweldige vrienden had gekregen, wilde hij daar ook graag een kijkje nemen. Zijn vader had nog nooit iets verteld van geesten die daar ronddwaalden. Om bij de zolder te komen, moesten ze via een aparte deur de trap op. De lamp op zolder deed het niet, daarom pakte Rudy zijn zaklantaarn en scheen hij de diepte in. Toen ze alle drie op zolder stonden, zagen ze hoe ontzettend groot de zolder was. Er stonden weinig spullen en er waren helemaal geen geesten te zien. Wel stonden er een drietal grote houten kisten die afgesloten waren met een hangslot. Verder hing er een net pak van Juniors vader en er stond

een paspop. Vreemd, dacht James, eigenlijk vertrouwde hij dit niet. 'Laten we eens proberen om een kist te openen, Rudy, wil je het slot proberen open te krijgen?', vroeg James.

Rudy had altijd een stuk ijzerdraad bij zich welke hij in elke gewenste vorm kon buigen. Zo boog hij de vorm van een sleutel en probeerde hij het slot te openen. Na vijf keer proberen hoorden de jongens ineens...klik....het slot was open. 'Wie durft de kist te openen?', vroeg Junior die zelf toch ook wel een beetje bang was geworden. James durfde

het wel en deed de kist voorzichtig open. Het leek alsof de kist al meer dan honderd jaar niet was geopend. Dit konden ze zien aan de dikke laag stof die erop zat. Ook kraakte het scharnier heel erg, maar de kist ging open en er zat helemaal niets in. Daarna openden ze de tweede kist, en ook die kist was leeg. De derde kist voelde een stuk zwaarder waardoor de jongens hoopten op een geheime schat, maar ook die kist bleek niets te bevatten. 'Wat raar', zei James, 'wat heeft dit te betekenen?'

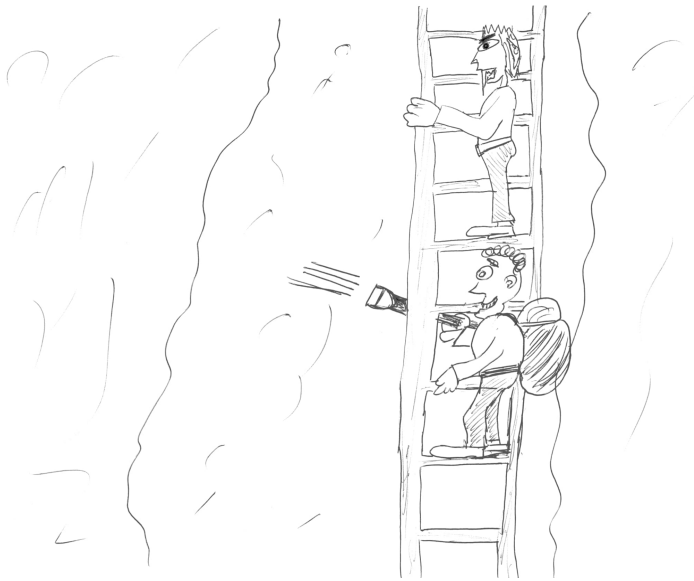
Ineens hoorden ze iemand op de trap lopen, het was Juniors vader en hij klonk boos zo te horen. Hij had ontdekt dat de zolderdeur open stond, dus hij kwam erg boos naar boven. 'Snel', riep James, 'pak ieder een kist en klim erin, dan ziet hij ons niet.' De jongens sprongen in de kist en ze hoorden het slot dichtvallen. Nu konden ze er niet meer uit komen, maar Juniors vader had niets in de gaten, dachten James, Rudy en Junior.

2 DE ONVERWACHTE REIS

Toen de vader op zolder stond, hoorden de jongens hoe hij heen en weer liep. De planken kraakten onder zijn voeten en ze hoorden hem zwaar zuchten, hij was erg boos, dat was wel duidelijk. 'Nu ben ik Junior ook kwijt', zei hij tegen zichzelf. Hij probeerde verschillende keren om de kist, waar de jongens zich in hadden verstopt, open te krijgen, maar dit ging niet. Na een half uur gaf hij het op en ging hij via de trap weer naar beneden. 'Vlug, er nu uit', riep James tegen Rudy en Junior. Ze duwden zo hard ze konden tegen de kist, maar er gebeurde niets, de kisten zaten duidelijk op slot.

'Ik bel wel even met de heks', zei James, die gelukkig zijn smartphone bij zich had. De heks nam snel de telefoon op en zei: 'Wat moet je? Als je een kind bent, dan pas maar op!' James vertelde dat hij het was waarop de heks ineens een stuk aardiger ging doen. 'We zitten elk vast in een hele oude kist die op zolder staat in het huis van Juniors vader', zei James, 'kun je ons komen helpen alsjeblieft?' De heks nam haar glazen bol en riep ineens: 'Nee, het kan niet waar zijn, hopelijk gaan jullie deze reis overleven, hou je

goed vast James!' James begreep niets van de reactie van de heks, hoezo de reis overleven? Precies toen hij dat dacht, leek het alsof er een luik openging in de onderkant van de kist. Het voelde alsof de bodem er langzaam uit werd gehaald. James probeerde zich vast te houden aan de binnenkant van de kist terwijl hij met zijn voeten en benen al in een zwart gat bungelde, de bodem was compleet verdwenen. Ook Rudy en Junior hadden problemen zo te horen, want ze riepen erg luid om hulp. Rudy scheen met zijn zaklantaarn in het donkere gat onder hem en toen zag hij een hele steile lange trap. 'Jongens, niet in paniek raken, beweeg je benen naar achteren, daar hangt een erg lange steile trap, die moeten we volgen vermoed ik', riep Rudy. Junior en James deden precies wat Rudy hun toeriep en warempel, ze voelden een trap met hun voeten.

Nu de jongens voelden dat ze niet in een afgrond vielen, waren ze een beetje gerustgesteld. Langzaam durfde James zich uit de kist te laten glijden. Op het moment dat hij de trap voelde, liet hij zich los en liep hij voorzichtig de trap af naar beneden. Junior en Rudy deden hetzelfde. Er volgde een lange wandeling naar beneden, de trap liep bijna recht naar onder. Het leek wel alsof de jongens naar het middelpunt van de aarde toeliepen. Het werd ook steeds warmer. Gelukkig zagen James en Junior de zaklamp van Rudy schijnen zodat ze achter elkaar konden lopen. Rudy moest voorop. Na een half uurtje lopen

hielden ze halt bij een open gedeelte. Het leek wel alsof dit gedeelte door mensen was uitgehakt. 'Kijk eens in je rugzak', zei James tegen Rudy.

Rudy, die altijd een rugzak bij zich had, graaide er in en haalde een stuk touw tevoorschijn. 'Wat moeten we hier nu mee?', vroeg James. Het duurde niet lang voordat de jongens in de gaten hadden waarvoor het touw diende. De trap naar beneden hield namelijk op. Er zat een enorm groot gat tussen de trap waar de jongens op stonden en het gedeelte waar ze naar toeliepen.

James bond het stuk touw vast aan een groot rotsblok en liet zich langzaam zakken. Daarna was het de beurt aan Rudy en daarna aan Junior, alhoewel hij ook kon vliegen als vleermuis. James hield zich erg goed vast, want als hij het touw los zou laten, dan viel hij misschien wel honderden meters naar beneden. James begon te zweten omdat het moeilijker ging dan hij had verwacht. Zijn handen werden ook nat van het zweet waardoor hij het touw al voelde glijden door zijn handen. Hij hield het touw niet meer goed vast, waardoor hij ineens los liet. James gilte heel hard en viel in de duisternis. 'Oei', riep

Rudy, 'James is gevallen.' Junior besloot om zich meteen in een vleermuis te veranderen en op zoek te gaan naar James. Rudy zou het touw oprollen en in zijn rugzak doen en hij wachtte met spanning tot Junior terug was.

Junior vloog al een half uur naar beneden, langs de steile trap, maar er was geen spoor van James. Junior riep zijn naam om de tien seconden, maar er kwam geen enkele reactie. Toen hij weer een aantal rotsen tegenkwam, viel het Junior op dat er schaduwen waren te zien. Het was daar ook veel warmer dan waar hij vandaan kwam. We gaan dus echt naar het middelpunt van de aarde, dacht Junior. Hij besloot om terug te vliegen naar Rudy en verslag uit te brengen, de schaduwen kon hij beter samen met Rudy onderzoeken, wie weet wat dat te betekenen had. Rudy was erg geschrokken en wilde zo snel mogelijk James gaan zoeken, hij miste zijn beste vriend nu al. Aangezien Junior erg sterk was als vleermuis, tilde hij Rudy op totdat hij de trap weer onder zijn voeten voelde. 'Dank je wel', zei Rudy tegen Junior, 'laten we snel gaan zoeken nu.'

Na een tijdje lopen kwamen ze aan waar Junior die schaduwen had gezien. Gelukkig had Rudy de zaklantaarn bij zich zodat hij eens goed kon rondkijken. Hij zag dat er een tunnel wegliep van de trap. 'Dat is raar en merkwaardig', zei Rudy, 'laten we dat pad eens gaan volgen.' Samen pasten ze net in de tunnel die licht omhoog liep en uitkwam bij een dikke houten deur. De deur zat op slot, er hing een zwaar hangslot aan. 'Het lijkt me slim om hier even te wachten tot er iemand gebruik gaat maken van deze deur', zei Rudy zacht tegen Junior.

Het duurde eigenlijk niet zo lang tot er een schim aankwam, het leek wel alsof er een mens aankwam, maar dit was niet het geval. Toen de schim dichterbij kwam zagen Rudy en Junior een aardman lopen. Een klein waggelend glimmend mannetje zonder haar en met een hele kleine neus en oren. Een aardman leefde ver onder de grond, daar waar het altijd warm was. Een aardman at wormen met aarde en af en toe at hij zelfs alleen aarde. James had er wel eens over verteld, maar ze hadden er nog nooit één in het echt gezien. James wist toen te vertellen dat aardmannen heel erg slecht kunnen zien, dus dat zou hun geluk kunnen zijn nu. De aardman kwam waggelend

op Junior en Rudy af. De jongens stonden stijf met hun rug tegen de rotswand, hierdoor leek het net alsof ze onderdeel waren van de rots. De aardman had een sleutelbos aan zijn riem hangen, daar moest de juiste sleutel vast en zeker bij zitten. Het duurde niet lang voordat de aardman met de sleutel het slot opendraaide en de deur traag open duwde. Aardmannen zijn niet zo sterk namelijk, dus dit ging heel erg moeizaam.

Rudy en Junior slopen ondertussen achter de aardman aan, ze kleefden bijna tegen hem aan om zo ook door de deuropening te kunnen komen.

3 TRANSSYLVANIË

Nu de jongens door de opening waren geslopen, doken ze snel weg in de aanwezige bosjes. De aardman keek wel even om omdat hij geritsel hoorde, maar gelukkig waren Junior en Rudy al verstopt.

De aardman deed de deur op slot en liep een pad af richting een oud huis zo te zien. Junior en Rudy bleven net zo lang verscholen totdat ze de aardman niet meer konden zien.

'Waar zou hij naar toe gaan?', vroeg Rudy, 'ik denk dat we hem moeten volgen om erachter te komen waar James zit.' Gelukkig was het eenvoudig om hem te volgen. De aardman liep niet snel en Junior had zich inmiddels veranderd in een vleermuis, zodat hij de aardman snel kon inhalen en alvast vooruit kon vliegen. Zo kon Junior ook de omgeving verkennen omdat de jongens geen idee hadden waar ze nu waren. Junior vloog naar het oude huis en zag dat er wel twintig aardmannen in en om het huis aanwezig waren. Ze konden niet gewoon praten, alleen een beetje schreeuwen en kreunen. Boven zag Junior iemand vastgebonden zitten op een stoel. Zo te zien was

het James, hij had zijn ogen dicht gedaan om niet te hoeven kijken. Er stonden vijf aardmannen om hem heen met knuppels. Kennelijk waren ze helemaal niet zo aardig. Het was ook vreemd dat de aardmannen uit die grot kwamen en hier in huis zaten. Ook al was het een heel erg oud huis, toch klopte hier iets niet. Junior vloog terug naar Rudy en vertelde wat hij gezien had. Rudy wilde wachten tot het donker was en dan James bevrijden.

Gelukkig hadden ze gewacht tot het donker werd, want ineens liepen alle aardmannen terug naar de grot waar ze vandaan kwamen; waarschijnlijk hadden ze honger gekregen en gingen ze weer wormen en aarde eten.

Rudy en Junior gingen nu het huis binnen en liepen meteen naar de kamer waar James zat. James was dolblij om ze te zien en hij omhelsde Rudy toen hij werd losgemaakt. 'Ik weet waar we zijn', zei James, 'je zult het niet geloven, maar we zijn in Roemenië, en dan nog wel in Transsylvanië, het gebied van jou voorouders Junior. Ik viel van die trap naar beneden en toen ik mijn ogen opendeed werd ik gedragen door vier vieze aardmannen.

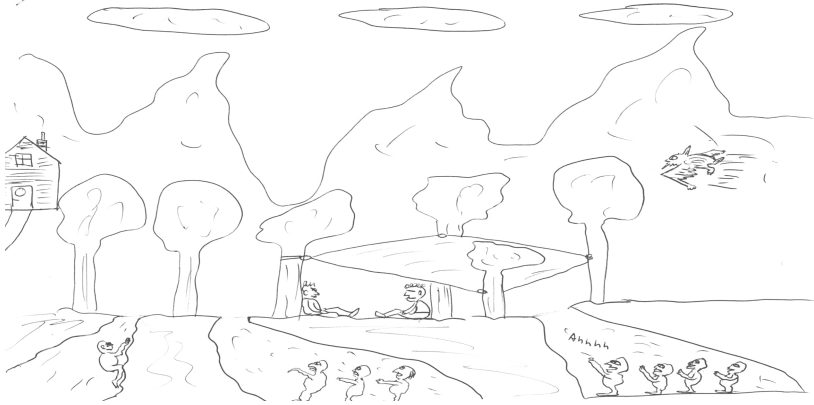
Op dat moment heb ik mijn smartphone gebruikt om te kijken waar ik was, en zo weet ik het.'

De jongens gingen in het oude huis op zoek naar aanwijzingen, want het was voor hen een raadsel dat de aardmannen zich daar ophielden. Beneden in de keuken hing een enorme kaart van Transsylvanië met daarop wel vijf grote rode cirkels getekend. Ook dit oude huis stond in een cirkel. Wat hebben die aardmannen hiermee te maken, dacht James.

'We kunnen maar één ding doen', zei James, 'onderzoeken waar de andere cirkels zich bevinden en wat ze betekenen.' De jongens zochten naar eten in de keuken, maar het enige wat er in de koelkast lag was een dikke dode aardworm. Daar hadden de jongens natuurlijk geen zin in. 'We zoeken onderweg wel even, volgens mij zitten we vlakbij het bos, daar zijn altijd lekkere dingen te vinden', zei James.

Het was inmiddels middernacht, dus de jongens moesten wel een schuilplaats zien te vinden. Gelukkig was de telefoon van James opgeladen voordat ze naar Juniors huis gingen en gelukkig had Rudy zijn rugzak bij zich. Er zaten

twee zaklampen in en Rudy had een stuk zeil meegenomen. Dat was reuzehandig nu ze buiten moesten slapen. De jongens kozen ervoor om richting de volgende cirkel te lopen, en dat deden ze met behulp van de smartphone. James had er een kompas op gedownload zodat hij wist welke kant ze op moesten lopen. Omdat de jongens liever niet ontdekt wilden worden door de aardmannen, liepen ze een uurtje, om vervolgens in een duister bos tegen een boom te schuilen voor de nacht. Rudy ging op zoek naar appels, peren en bessen. James spande het zeil boven hun hoofd en Junior vloog even door het bos om te zien of het daar wel veilig was. Na een half uurtje kwamen ze weer bij elkaar en gingen ze wat eten en daarna lekker slapen.

De nacht verliep rustig, er gebeurde helemaal niets. Toen ze de volgende ochtend wakker werden, zag het bos er schitterend uit. Overal waren bloemen te zien en het rook ook heerlijk fris. Ze waren echter niet alleen. De grond bewoog af en toe, net alsof er een grote rups doorheen kroop, heel apart. 'Misschien moeten we nu maar weer weg', zei James, 'het lijkt alsof hier ook aardmannen onder de grond leven.'

Ze renden het bos uit en toen ze omkeken zagen ze inderdaad een aantal aardmannen uit de grond klauteren. James had gelezen, in een boek van de bibliotheek, dat aardmannen vroeger gewone mensen waren, maar ze

waren gevluht voor het kwade; vampiers gebruikten magische krachten om gewone mensen te veranderen in aardmannen. Waarschijnlijk waren zij dus gevluht voor vampiers. En omdat ze zo lang onder de grond leefden, aten ze geen normaal eten meer, en daardoor veranderden ze dus in kleine kale enge wezens. 'Maar dan hebben ze wel een mensenhart, en begrijpen ze mensen wel?', vroeg James. Rudy en Junior vroegen zich af of ze inderdaad met een aardman contact zouden kunnen krijgen, omdat ze zo bang overkwamen. 'Misschien moeten we dat nog een keer proberen', zei James, 'maar nu gaan we op weg naar de tweede cirkel op de kaart, het is niet zo ver lopen zegt mijn kompas, laten we gaan!'

De weg was helemaal verlaten, ze kwamen niemand tegen, het leek wel alsof alle mensen hier waren weggejaagd, wat was hier gebeurd? Zouden de aardmannen hier misschien hebben gewoond, dacht James.

Transsylvanië is een bergachtig gebied in Roemenië; daar bouwden vorsten en prinsen vroeger enorm grote kastelen en burchten. Meestal werd zo'n huis dan op een steile berg

gebouwd, zodat niemand erbij kon komen. Er waren mensen die beweerden dat de vampiers uit Transsylvanië vroeger rijke prinsen waren, maar kennelijk was er iets gebeurd waardoor alles veranderde. 'En dat gaan wij uitzoeken', riep James, 'ik zal eens bellen met de heks, of ze ons kan helpen.'

'Wat moet je nu weer James?', zei de heks boos, 'ik heb net een klein jongetje ontvoerd, je gaat het toch niet tegen Arie zeggen hè?' James vertelde dat ze hem onmiddellijk vrij moest laten, anders zou hij Arie inderdaad op haar afsturen. 'Ok, ok, je hebt gelijk, ik kan het gewoon niet laten, ik ben nu eenmaal dol op kinderen', zei de heks teleurgesteld, 'maar waarom bel je James?'

James legde uit wat er was gebeurd en dat ze nu de vijf cirkels gingen onderzoeken. 'Weet je wat ik doe?', zei de heks, 'ik ga Herman en Brutus naar je toesturen om je te helpen, en ik ga eens uitzoeken waarom die prinsen nu vampiers zijn, dat lijkt me ook een raar verhaal.'

4 DE LANDKAART

Op de kaart stonden niet alleen de vijf cirkels getekend. Ook stonden er merktekens op, zoals kruizen en stippen. Aangezien ze de kaart uit het oude huis hadden gehaald, moest dit te maken hebben met de aardmannen. Misschien waren de stippen en kruizen wel schuilplaatsen van de aardmannen. Waarschijnlijk verscholen ze zich daar wel in grotten. 'Zodra Herman en Brutus hier zijn, kunnen zij die mooi onderzoeken.' Wat James wel wist, was dat Brutus nogal snel bang werd; dan ging hij altijd scheten laten en even poepen, hopelijk kwam het allemaal goed.

Ondertussen waren ze aangekomen bij de tweede cirkel van de landkaart. In de verte zagen ze een kasteel boven op een steile berg, er vlogen vleermuizen omheen; die hielden alles in de gaten. Bij dit kasteel konden de jongens niet zomaar naar binnenlopen. Ze moesten een plan verzinnen. 'Hmm, weet je nog waar we het over hadden in het bos', zei Rudy, 'dat aardmannen een mensenhart hebben, kijk eens naar de landkaart, waar staat het dichtsbijzijnde kruis op de kaart?' James gebruikte zijn kompas en ontdekte dat ze precies op het kruis stonden.

'Hier moet dus ergens een ingang zijn naar een grot of een gang onder de grond', zei James. Na wat zoekwerk vond Junior een opening in een rotswand. 'Hallo', riep hij, maar er kwam geen enkele reactie. 'We moeten ze lokken, alleen waarmee?', vroeg Rudy. James die toch wel de slimste was, had een geweldig idee. 'Jongens, doe mij na', zei James die begon te stampen op de grond. Door het gestamp begon de grond te trillen waardoor er allerlei regenwormen omhoog kwamen, er zaten hele dikke bij, 'misschien lusten die aardmannen wel een lekkere worm?'

Nadat ze tien dikke regenwormen hadden gevangen veranderde Junior zich in een vleermuis en nam hij de regenwormen mee de grot in. Als vleermuis kon hij immers heel erg goed kijken in het donker en hij kon overal komen. Na honderd meter vliegen zag Junior licht. Er zaten vier aardmannen aan een tafel. Junior was zo brutaal om op de tafel te landen en meteen de wormen los te laten. De aardmannen leken uitgehongerd en begonnen meteen te eten. Aangezien aardmannen niet kunnen praten, wees Junior naar de uitgang, om aan te geven dat ze hem moesten volgen. De aardmannen begrepen hem kennelijk heel erg goed en schudden hun hoofd, dat ze het

niet wilden. Ze zijn natuurlijk bang voor vampiers, dacht Junior. Hij veranderde zich van vleermuis in een mens en nu schrokken de aardmannen pas echt, Junior had natuurlijk dezelfde tanden en dezelfde witte huid als een vampier. De aardmannen schreeuwden enorm hard, en Junior liep richting de uitgang. De aardmannen kwamen hem niet achterna, dit plan werkte dus niet.

'Laat mij maar eens proberen', zei James en na een kwartiertje ongeveer kwam James naar buiten met alle vier de aardmannen die erg bang waren. Kennelijk had James de landkaart laten zien, waardoor de aardmannen begrepen waar het om ging. Een van de aardmannen had een dikke buik, een lange baard en een kroon op zijn hoofd. Hij was duidelijk de baas van de vier. Hij wenkte de jongens de grot in en toonde hen een gang die omhoog liep, wel onder de grond, maar kennelijk ging deze gang naar het kasteel op de berg. Aangezien de gang erg smal was, moesten de jongens achter elkaar aan lopen. Rudy en James hadden elk een zaklantaarn vast. De aardmanbaas ging ook mee om de weg te wijzen. In het zand schreef hij zijn naam: 'Michaël I, koning van Roemenië.'

'Zou hij echt een koning zijn?', vroeg Rudy zich af. 'Laten we eens gaan googelen', zei James. Na wat speurwerk ontdekten ze dat het inderdaad klopte, dus zelfs de koning van Roemenië was veranderd in een aardman. 'Wat zijn die vampiers toch gemeen', vond Rudy. De aardman liep voorop omdat hij de weg kende naar zijn eigen kasteel. Het pad was hier en daar wel glibberig en de stank nam ook toe. Het werd eigenlijk gewoon vies om daar doorheen te kruipen. De jongens gleden ook steeds vaker naar beneden totdat ze er achterkwamen waarom het zo glibberig was. Tegelijk riepen James en Rudy:

'Rioolmannen, nee hè!' De aardman knikte en wees naar een zijgang, daar kropen net twee vieze stinkende rioolmannen uit de poep, met hun tong likten ze de poep van hun wangen. James, Rudy en Junior liepen dus in het riool van het kasteel hun weg omhoog. Gelukkig had Rudy drie wasknijpers in zijn rugzak zitten zodat ze geen last meer hadden van de stank. Wat konden die vampiers vieze poep maken zeg, bah. De aardman kwam aan bij een stalen hek welke toegang gaf tot het kasteel. Hij wees naar beneden, omdat hij niet verder mee durfde. James en Rudy bedankten de aardman en James zei dat hij er alles aan zou doen om de aardmannen te helpen. Nu stonden ze er weer alleen voor. Gelukkig zat het stalen hek niet op slot en konden ze hun weg vervolgen in het kasteel. Ze kwamen terecht bij een gat in een houten luik. Waarschijnlijk gebruikten ze dit gat als wc. James had wel vaker gezien dat sommige wc's niets meer waren dan gaten in de grond. Wel moesten de jongens nu extra voorzichtig zijn, want als ze werden ontdekt zou de kans groot zijn dat ze ook werden veranderd in aardmannen en moesten vluchten in grotten. James had echt geen zin om aardwormen te eten.